

af en konsulent afgivet indstilling. Endvidere skal i lægerådet behandles sager vedrørende besættelse af embedslægestillinger og andre lægestillinger, ved hvis besættelse sundhedsstyrelsens erklæring indhentes. Lægerådet afholder ordinære møder 2 gange om året. For at tilsikre kommunal indsigt og medarbejde i sundhedsstyrelsens virksomhed er der i paragraffens stk. 8 indsat en bestemmelse, hvorefter indenrigsministeren for 6 år ad gangen udnævner 2 repræsentanter for de kommunale råd til at deltage i lægerådets behandling af spørgsmål, der har almindelig interesse for landets sundhedsvæsen, og hvor behandlingen ikke skal afsluttes med en faglig lægevidenskabelig erklæring. Endelig er der i § 8, stk. 10, givet regler angående sundhedsstyrelsens behandling af sager, hvori der er rejst spørgsmål om frakendelse af retten for en læge, tandlæge, jordemoder, sygeplejer, massør eller lignende til at udøve kaldsvirksomhed. Sådanne sager afgøres efter stemmeflerhed, idet i tilfælde af stemmelighed medicinaldirektørens stemme gør udslaget, men en forelæggelse for lægerådet er ikke foreskrevet. I øvrigt behandles og afgøres sagerne i den hygiejnisk-lægelige afdeling af medicinaldirektøren, der er ansvarlig for, at den fornødne bistand til sagens behandling er indhentet hos den til rådighed stående sagkundskab.

§ 9 som ændret ved lov nr. 192 af 11. juni 1954 bestemmer, at de under apotekerafdelingen hørende sager behandles af medicinaldirektøren i forening med en apoteker og en provisor, som udnævnes af indenrigsministeren for 6 år ad gangen. Apotekeren er leder af apotekerafdelingen.

Det er apotekerafdelingen som sådan, der har ansvaret for, at den fornødne bistand til sagernes behandling er indhentet hos den til rådighed stående sagkundskab, se derimod lige foran vedrørende den hygiejnisk-lægelige afdeling. Inden for apotekerafdelingen afgøres sagerne ved stemmeflerhed. Ved behandlingen af sager om frakendelse af ret til at virke på apotek kan apotekerafdelingen tilkalde en eller flere af den hygiejnisk-lægelige afdelings konsulenter til at deltage i afgørelsen. I disse sager gør medicinaldirektørens stemme udslaget i tilfælde af stemmelighed.

Lovens § 10 indeholder udover en speciel regel om, at et medlem af farmakopékommisionen er konsulent for sundhedsstyrelsen i spørgsmål vedrørende farmakologi og toksikologi, en bestemmelse om, at der til sundhedsstyrelsen kan knyttes juridiske og tekniske rådgivere, ligesom statens laboratorium for vitaminundersøgelser m.v. og andre laboratorier med sundhedsmæssige opgaver efter indenrigsministerens nærmere bestemmelse kan

stilles til rådighed for styrelsen. I spørgsmål, som ligger uden for den i sundhedsstyrelsen forhåndenværende sagkundskab eller vedrørende ganske specielle grene inden for denne, kan sundhedsstyrelsen rådspørge foreninger og institutioner, der af indenrigsministeren efter sundhedsstyrelsens indstilling kan anerkendes til at yde sådan bistand.

Endelig indeholder § 11 nærmere bestemmelser om ledelse af sundhedsstyrelsen i medicinaldirektørens forfald.

Det bemærkes herved særligt, at medmindre stillingen som medicinaldirektør besættes ved formel konstitution, er den som medicinaldirektør fungerende læge *ikke* fungerende chef med hensyn til apotekerafdelingens sager. Loven ses ikke at have taget stilling til, hvem der under medicinaldirektørens forfald skal træffe afgørelse i de under apotekerafdelingen hørende sager, når stillingen som medicinaldirektør da ikke er besat ved konstitution. Er apotekeren og provisoren ikke enige, vil man vel i praksis afvente medicinaldirektørens genindtræden i stillingen.

Den stedfundne udvikling inden for sundhedsvæsenets område har bevirket, at de forudsætninger, der lå til grund for disse ret udførlige og til dels komplicerede regler for længst har ændret sig afgørende. Navnlige virker den ret betydningsfulde stilling, sundhedsstyrelsens lægeråd indtager ifølge lovbestemmelserne, jfr. lovens § 8, stk. 6, 7 og 9, i dag ejendommelig i betragtning af, at de tjenestemandsansatte overlæger, der fungerer som chefer for sundhedsstyrelsens enkelte afdelinger, ikke er medlemmer af lægerådet. Hvad særligt angår apotekerafdelingen, medfører bestemmelsen om, at afgørelserne i denne træffes ved stemmeflerhed, at medicinaldirektøren uanset sin stilling som ansvarlig chef for sundhedsstyrelsen efter omstændighederne må acceptere, at apotekerafdelingens sager afgøres i strid med det af direktøren afgivne votum.

De anførte bestemmelser i loven af 1932 har deres historiske forklaring i, at sundhedsstyrelsen, der først etableredes ved lov nr. 111 af 30. april 1909 om sundhedsvæsenets centralstyrelse, som institution afløste det ved kongelig reskript af 13. maj 1803 oprettede sundhedskollegium. Loven af 1909 afskaffede vel i princippet kollegialsystemet i sundhedsvæsenets centralstyrelse, men bibeholdt dog visse sider af systemet, bl.a. ved at bestemme, at sagerne bortset fra mindre vigtige sager skulle afgøres henholdsvis af sundhedsstyrelsens lægeråd og af sundhedsstyrelsens apotekerråd, hvert bestående af 3 medlemmer. Loven af 1932 begrænsede af hensyn til styrelsens handledygtighed i væsent-